

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 25 Ἰανουαρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 4

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΡΑΙΔΟΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Δυὸ παιδιὰ σκαρφάλωσαν πάνου στὸ λόφο γιὰ νὰ μαζέψουν χορτάρια γιὰ τὰ κουνελάκια. Ὁ Νάκης σὲ λίγο κουράστηκε καὶ ξαπλώθηκε χάμου, γιὰ νὰ κοιτάξει τὰ σύννεφα ποὺ ταξίδευαν. Ὅταν ἡ Δίνα γέμισε τὴν ποδιά της ἤρθε καὶ κάθισε πλάι στὸν ἀγαπημένο της ἀδερφούλη.

— Γιὰ κοίτα τὰ πελώρια αὐτὰ σύννεφα, Δίνα! εἶπε ὁ Νάκης. Ἐκεῖνο-κεῖ τὸ μεγάλο δὲν εἶναι ὀλόγιο λιοντάρι;

— Ναί, εἶναι—συμφώνησε ἡ Δίνα—καὶ γιὰ δὲς αὐτὸν τὸν παχουλὸ μπεμπέ! Δὲν εἶναι χαριτωμένος;

— Νάξερα, τί κάνει τὰ σύννεφα νὰ παίρνουν αὐτὰ τὰ παράξενα σχήματα; μур-μούρισε ὁ Νάκης, ποὺ εἶν' ἓνα ξυπνὸ παιδί καὶ θέλει δλα νὰ τὰ μαθαίνει.

Ἡ Δίνα σώπασε γιὰ λίγο.

— Καλὰ—εἶπε—σ' αὐτὸ τὰ βοηθάει ὁ ἄνεμος... μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ νεράιδες ἀπάνω στὰ σύννεφα, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι καὶ στὴ θάλασσα, καθὼς ξέρεις. Αὐτὲς μπορεῖ νὰ φτιάχνουν αὐτὰ τὰ ἀστεῖα πρόσωπα καὶ πράγματα.

— Μπράβο! Μπράβο! ἀκούστηκε μιὰ γλυκιὰ φωνὴ πίσω

τους, ποὺ ἔκανε τὰ παιδιὰ νὰ πηδήσουν ἀπάνω ὀρθια καὶ νὰ γυρίσουν νὰ ἰδοῦν ποιὸς ἐμίλησε.

Στὸ λόφο πάνωθὲ τους καθόταν μιὰ ὠραία κυρία.

— Εἶσαι ἓνα σοφὸ κοριτσάκι, Δίνα μου — εἶπε ἡ ὁμορφὴ κυρία, καθὼς τὰ

παιδιὰ ἀνέβηκαν κοντά της.—Εἶμαι ἓνα Συννεφένιο Πνεῦμα, ἡ Νεράιδα, ἂν προτιμάτε αὐτὴ τὴ λέξη.

— Ἀφοῦ εἴσατε μιὰ Συννεφονεράιδα, γιὰτὶ βρισκόσαστε στὴ γῇ κι' ὄχι στὸν οὐρανὸ; ρώτησε ὁ Νάκης.

— Καλὰ ρωτᾷς, ἀγόρι μου—γέλασε ἡ Νεράιδα—Κατέβηκα ἐδῶ κάτω, γιὰτὶ σὲ λίγο δὲ θάμαι πιά Συννεφένιο Πνεῦμα, ἀλλὰ μιὰ Σύλφη, γιὰτὶ ἔμαθα δλα τὰ μαθήματα

τῆς Χώρας τῶν Πνευμάτων καὶ τώρα θὰ πάρω ἀνώτερο βαθμό.

— Καὶ θάσαστε πάντα Σύλφη, δταν θὰ γίνετε; ρώτησε ὁ Νάκης.

— Ὁ, ὄχι, ἀγαπητό μου παιδί. Σιγὰ σιγὰ θὰ γίνω κάτι πολὺ ὁμορφὸ καὶ θαυμαστὸ, ἓνα Πνεῦμα Ἀγγελικό.

— Ἐέρω τί εἶναι Ἀγγελος — φώναξε ὁ Νάκης. Μιὰ μεγάλη, ὠραία ὁπαρξη, ποὺ κάνει καλὸ παντοτεινὰ. Δὲ φαντάζομαι πὼς θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ γίνω Ἀγγελος — ἐπρόσθεσε μὲ λύπη.

Ἡ Νεράιδα ἀπλώσε τὰ ἀπαλά, ζεστά χέρια της γύρω του καὶ τὸν τράβηξε κοντά της.

Δὲν εἶναι δύσκολο—εἶπε—καὶ σιγὰ, σιγὰ θὰ τὸ βρῇς εὐχάριστο νὰ καλυτερεθεῖς, καὶ τότε θὰ εἶσαι καλὸς, ὀλο καὶ πιδ καλὸς, καὶ στὸ τέλος θὰ γίνῃς πολὺ-πολὺ καλὸς. Εἴμαστε τόσο πολὺ εὐτυχημένοι, δταν εἴμαστε καλοὶ! ἔτσι

«Τὰ σύννεφα τὸν σήκωναν καὶ πετοῦσε πίσω ἀπὸ τὴν Νεράιδα καὶ τὴν ἀδελφὴν του».

δεν είναι; ρώτησε τη Λίνα.

— Ναι, πραγματικά — φώναξε η Λίνα — ο Νάκης γίνεται καλύτερος από μέρα σε μέρα.

— Δεν αμφιβάλω — είπε η Νεράιδα γελαστή — και σ' είσαι ή ακριβή του αδελφούλα, που τ'ον βοήθει να γίνεται καλός. Τώρα όμως σταθίτε μια στιγμή ακίνητοι.

Σήκωσε ψηλά τα μακριά, όμορφα χέρια της κι' από τις άκρες των δαχτύλων της ξεχύθηκαν λεπτές ασπρηνιές κλωστές, σαν κύματα άραχνένια. Καθώς κυμάτιζαν έξω από τα χέρια της οι κλωστές, απλώνονταν σαν βεντάλια στον άέρα και τυλίγοντας τα παιδιά τα κουκούλωσαν ολότελα με φουντωτά, άσπρα σύννεφα, χωρίς αυτό να τα μωδίζει να βλέπουν ολόκαθαρα.

— Τώρα, ακολουθήστε με — είπε η Νεράιδα και πήδησε στον άέρα.

— Μα δεν μπορώ να πετάξω... άρχισε να λέει ο Νάκης, όταν έβλεπε να θυμήθηκε πως είχε μάθει να άκουει τους άλλους και άμέσως έπρόσθεσε:

— Μπορώ όμως να προσπαθήσω.

Κι' έμεινε κατάπληκτος σαν είδε πως μπορούσε ν' ανυψώνεται στον άέρα με τη μεγαλύτερη ευκολία. Τα γύρω του σύννεφα τ'ον έσήκωναν έλαφριά και πετούσε πίσω από τη Νεράιδα και την άδερφή του.

— Κοίταξε, Λίνα! — φώναξε — κοίτα το Βάσο και τη Ρένα εκεί κάτω! Παίζουν άμάδες.

Ο Βάσος κι' η Ρένα κοιτάζανε ψηλά καθώς τα τρία σύννεφα περνούσαν τόσο κοντά πάνω από τα κεφάλια τους, χωρίς να φαντάζονται πως μέσα στα δυο άπ' αυτά είναι κρυμμένοι οι σύντροφοί τους στα παιχνίδια.

Ανέβαιναν κι' έλο ανέβαιναν, ως που ο Δόφος των Εθαλούπτων κατάντησε ένας μικρός λεκές κάτω στον κάμπο. Σέ λίγο έφτασαν τα ίδια κείνα τα σύννεφα, που τ'άβλεπαν λίγο πριν τα παιδιά από κάτω. Ο δειγμός τους τα βόηθησε να ξεπεζέψουν πάνω σ' ένα μικρό σύννεφο, κοντά σ' ένα μικρό Συννεφένιο Πνεύμα, που έριξε μια έρωτηματική ματιά στην άδερφή του τη Νεράιδα.

— Είναι δυο άνθρωποι επισκέπτες, που θέλουν κάτι να μάθουν για τη Συννεφοχώρα — τ'ον πληροφόρησε. — Τι μπορείς να τ'ον πής. Σωρεί τη;

* Σ.τ.Μ. — Σωρεί τη (cumulus) είναι ή όνομασία που δίνει ή Έπιστήμη στα παχιά, στρογγυλά και συνήθως σταχτιά ή άσπρουλα σύννεφα, που μοιάζουν

Ο Σωρείτης, που ήταν ντυμένος μ' ένα χνουδωτό άσπρο φόρεμα και το κεφάλι του το σκέπαζαν τα ογουρά μαλλιά του, χαμογέλασε στα παιδιά.

— Έσύ λοιπόν είσαι ή μικρούλα που φαντάστηκες πως μπορεί ν' αναι νεράιδες κρυμμένες στα σύννεφα; ρώτησε τη Λίνα.

— Μάλιστα — άποκρίθηκε ή μικρή — ή μαννούλα μου είχε πει πως το κάθε τι έχει ζωή, πάει να πη είναι ζωντανό, κι' έτσι ήμουνα βέβαιη πως και δώ πάνω υπάρχουν πράγματα ζωντανά.

— Ωραία — είπε ο Σωρείτης — εύθες που τελειώσω τη δουλειά μου, θα παίξουμε φτιάχνοντας συννεφάνθρωπους.

Τα παιδιά τ'ον παρατηρούσαν με προσοχή, καθώς έχωνε τα κυματιστά άσπρα σύννεφα σε μπάλες κι' ύστερα τα τίνιζε στον ούρανό, όπου άρμένιζαν ίδια πελώρια μπαλόνια.

— Τώρα — είπε, όταν ξεσπεντόνισε και το τελευταίο πουπουλένιο χνουδι μακριά — θα παίξουμε μαζί.

Μάζεψε ένα σωρό φουντωτά σύννεφα για να παίξω με τα παιδιά και τ'ους έδειξε πως να φτιάχνουν συννεφένιες μορφές.

— Βλέπετε, αυτή είναι ή δουλειά μου — τ'ους έδήγησε. — Όσες φορές βλέπετε μεγάλα, άστεία σχήματα στον ούρανό, να θυμάστε πως ο Σωρείτης δουλεύει. Κοίταξε τη χαριτωμένη άδερφή μου Φουντωτή* εκεί, πάνω από μάς. Δέ θα μπορούσε να ζήσει π'ό χαμηλά, ούτε καν δώ που είμαστε έμεις τώρα.

Τα παιδιά κοιτάζανε ψηλά τ'ό μορφο συννεφένιο Πνεύμα πάνωθ' τους. Τα ώρατα μακριά μαλλιά της έχονταν κυματιστά ολόγυρά της και το φτερωτό της φόρεμα ήταν καμωμένο από τα πιο ντελικάτα σύννεφα.

— Η Φουντωτή φαίνεται σαν να έχει χτενισμένα τα μακριά της τα μαλλιά και στολισμένα με φτερά — είπε ο Σωρείτης ρίχνοντας στοργική τη ματιά του στη, όμορφη άδερφή του. — Τα δικά μου μαλλιά μοιά-

με σωρούς από μπαμπάκι. Τα σύννεφα αυτά σχηματίζονται σε ύψος 1500 ως 3000 μέτρα πάνω από τη γή.

* Σ.τ.Μ. — Φουντωτός (κ. φούντα) (Cirrus) είναι ή επιστημονική όνομασία που δίνουν στα φουντωτά κάτασπρα, χωρίς σκιές, σύννεφα, που κάποτε φαίνονται σαν φτερά, πινέλλα ή λοφία. Είναι τα σύννεφα που σχηματίζονται ψηλότερα άπ' όλα στον ούρανό, σε ύψος 6—7 χιλ. μέτρα.

ζουνε κουδάρι και τ'ους λείπουν τα στολίσια.

(Ακολουθεί)

M. A. T.

ΕΝΑ ΤΥΧΕΡΟ ΠΑΙΔΙ

Ένα παιδί που δέ γνώρισε καθόλου πόλεμο, ούτε είδε κατοχή, ούτε άκουσε Γερμανική μπόττα κι' ούτε πείνασε, είναι ο εύτυχισμένος μικρός Γιάννος Ίδარი, ήλικίας δεκαεσσάρων έτών, άπό την Πράγα.

Ένα μήνα πριν από τη Γερμανική εισβολή στην πατρίδα του, εκεί που έπαιζε ο Γιάννος με τ' άλλα παιδιά της γειτονιάς του, γλύστρισε ξαφνικά, έπεσε, χτύπησε το κεφάλι του σε μια πέτρα κι' έμεινε άναίσθητος. Μάταια οι γιατροί κι' οι δικοί του προσπάθησαν να τ'ον συνεφέρουν.

Ο Γιάννος ζούσε αλλά δεν συνεισέχταν. Πέρασε μια μέρα, δυό, τρείς, δέκα, ένας χρόνος, δυό χρόνια, τέσσερα χρόνια κι' ο Γιάννος άναίσθητος ακόμα στο κρεβάτι του. Το φαί του ήταν μερικές κουταλιές γάλα που τ'ον έχυναν στο στόμα, σταγόνες από βιταμίνες κι' ένέσεις τροφής, που τις είχαν παραχωρήσει οι... Γερμανοί, όταν διαπίστωσαν το περίεργο αυτό φαινόμενο. Οι γονείς τ'ου μικρού ήταν άπελπισμένοι για την κατάσταση τ'ου παιδιού τους και κανένας δεν έλπιζε πως θα σωθεί. Όμως δλοι βγήκαν γελασμένοι. Ακριβώς ένα μήνα από την άπελευθέρωση της Τσεχοσλοβακίας, ο μικρός Γιάννος Ίδარი, άνοιξε ξαφνικά τα μάτια του και σηκώθηκε ζητώντας τα πα-χνίδια που άφησε έξω στο δρόμο την ήμέρα που χτύπησε. Ούτε μια στιγμή δεν κατάλαβε τι έπαθε.

Μόνο σαν έπιχείρησε να περπατήσει, ζαλλίστηκε λίγο κι' έπεσε από την πολλή άδυναμία. Τώρα όμως ο Γιάννος είναι και πάλι ένα χαρούμενο παιδάκι με κόκκινα μάγουλα που κάθεται ώρες κοντά στη γιαγιά του άκούγοντας να τ'ον λέει τι τραβήκανε τέσσερα χρόνια που σκλαβώθηκε ο κόσμος. Δεν πρέπει άραγε να θεωρεί τ'ον έαυτό του τ'ον πιο εύτυχισμένο που υπάρχει στη γή, μια και δέ γνώρισε τις δυστυχίες και τα μαρτύρια τ'ων ανθρώπων;

Ο χοντρο-Μελέτης

Η καλύτερη θέση μέσ' στην τάξη είναι το τελευταίο θρανίο άριστερά κοντά στο παράθυρο. Πρώτα άπ' όλα γιατί μπορεί κανείς ν' άκουμπάει στον τοίχο ή να ζωγραφίζει παραγκιόζηδες, όταν ο κύριος Αλφαθητίδης έχει γυρισμένο το κεφάλι του και δεν κοιτάζει κατά κε.

Υστερα γιατί αν τεντώσει κανείς λιγάκι το λαιμό του μπορεί να ιδη το κοριτσάκι τ'ου άντικρυνού σπιτιού. Ο Μήτσος μάλιστα της έβγαλε προχτές τη γλώσσα και το κοριτσάκι γι' άπάντηση τ'ου έκανε σαρκάκο. Μα έτυχε τη στιγμή εκείνη να γυρίση ο κ. Αλφαθητίδης το κεφάλι του και ο Μήτσος ξαποστάθηκε στην άλλη άκρη της τάξης. Στη θέση του κάθισε ο Παπαδημητράκος, μα λίγα λεπτά άργότερα άναγκάστηκαν κι' αυτός να μετακομίση. Κι' ύστερα έγινε το ίδιο με τ'ον Ήρωτόρη κι' ύστερα με τ'ον Σπουργίτη και τέλος με τ'ον Φακή.

Τι έχουν πάθει, δλοι τούτοι και στραβώνουν έτσι τα μούτρα τους, άναρωτιόταν ο κ. Αλφαθητίδης, που από τη θέση του δεν μπορούσε να ιδη το κοριτσάκι.

Τι να γίνη; Έκανε στο τέλος άναστενάζοντας. Πρέπει πάλι να φωνάξω τ'ον χοντρο-Μελέτη.

Ο χοντρο-Μελέτης μαζεύει τα βιβλία του και τα τετράδιά του κι' έρχεται με ύποταγμένο ύψος να έγκατασταθή στο μοιραίο θρανίο. Μ' αυτόν ο κ. Αλφαθητίδης μπορεί να είναι ήσυχος.

Έμπρός, άρχίζει, συνεχίζουμε το μάθημά μας. Παπαδημητράκο, πούλε, λέγε μου τι γνωρίζεις περί Πεισιστρατιδών;

Ο Παπαδημητράκος άρχίζει να παπαγαλίζει την ιστορία του ο κ. Αλφαθητίδης τ'ον παρακολουθεί προσεκτικά, όταν μερικά πνιγμένα γέλια τ'ον κάνουν να γυρίση το κεφάλι του. Και τι βλέπει; Τ'ον Μελέτη, τ'ον τύπο και ύπογραμμό της φρονιμάδας, να βγάξη τη γλώσσα του και ν' αλλοιθωρίζει τα μάτια του!

— Έ, μα αυτό πιά δεν υποφέρει! φωνάζει θυμωμένος ο κ. Αλφαθητίδης. — Ωστε και σ' τώρα, έ;

Ο Μελέτης γίνεται μελιτζανής και σκύβει το κεφάλι του ντροπιασμένος.

— Μα, μάλιστα, κύριε. Δεν τ'όκα-να έπίτηδες, κύριε.

Όλη ή τάξη σκάει στα γέλια, μα ο δάσκαλός μας παίρνει ένα ύψος τόσο άσχηρό, που τα γέλια κέδονται με το μαχαίρι.

— Σιωπή! φωνάζει. Έννοώ πολύ καλά τί ήθελε να πη ή συμπαθητής σας. Δεν τ'όκανε έπίτηδες γιατί τ'ον ύποχρεώσατε έσείς να τ'ό κάνει!

Έτσι δεν είναι Μελέτη;

— Μμμ... άρχίζει ο Μελέτης, μα δεν καταφέρνει ν' άρθρώσει «μάλιστα» γιατί ο Σπουργίτης που κάθεται πίσω τ'ου τ'όκαπανάει μια κλωτσιά στο καλάμι.

— Πολύ καλά, δηλώνει ο κ. Αλφαθητίδης, θα σου θάλω ένα μηδενικό στη διαγωγή κι' αν θέλεις να σου δώσω μια συμβουλή, σου συνιστώ άλλη φορά να είσαι λιγώτερο ύποχωρητικός. Δεν ντρέπεσαι λιγάκι έσύ, έτσι χοντρός και ψηλός που είσαι, ν' αφήνεις τούτα δώ τα παιδαρέλια να σε τραβούν από τη μύτη;

Τα «παιδαρέλια» κρυφογελούν και ο Μελέτης σκύβει πάλι το κεφάλι του. Πραγματικά ο Φακής τ'ον φοβέρισε πως θα τ'ον τσιμπούσε αν δεν έβγαζε τη γλώσσα και ο Σπουργίτης τ'ον είχε ταραξει στις κλωτσιές. Είναι ακόμη αλήθεια πως τ'ον βασανίζουν και πως αν ήθελε θα τ'ους έκανε δλους καλά. Μα ή μητέρα του τ'ου είχε άπαγορεύσει να τσακώνεται με τ'ους συμμαθητές τ'ου.

Ο Μελέτης βγαίνει από την τάξη άναστενάζοντας.

Ο Μήτσος κι' ο Παπαδημητράκος στέκουν κιάλας έξω και τ'ον περιμένουν.

— Έ κακόμοιρε Χοντροπατάτα, τ'ον φωνάζει ο Παπαδημητράκος. Τις λές, άποφάσεις να εσφλήσεις σύμμετα τους λογαριασμούς σου με τα παιδαρέλια; Γιατί ο Μήτσος κι' έγώ είμαστε έτοιμοι να σε βοηθήσουμε αν μάς χρειαστής.

— Δεν είναι σωστό αυτό που σου έκαναν, λέει ο Μήτσος. Πού θα πάμε να τ'ους βρούμε;

Ο Μελέτης κοκκινίζει.

— Όχι, λέει σιγανά, πρέπει... να γυρίσω σπίτι.

Μα την ίδια στιγμή μια μπάλλα από μασημένο χαρτί τ'ον πετυχαίνει πίσω από τ'αυτί του, ενώ ένα χαλίκι τ'ον πετυχαίνει στο μέτωπο.

— Ω, λέει, αυτό άπαγορεύεται!

— Αυτό είναι ολόκληρωτικός πόλεμος! Τίποτε δεν άπαγορεύεται! δρύνονται ο Σπουργίτης και ο Φακής όχυρωμένοι πίσω από έναν πάγκο.

Και πάγκ! πάγκ! πάγκ! μια χάλαξα από κάθε είδους βλήματα

πέφτει έπάνω στ'ον Μελέτη.

— Τούτη τη φορά μ'ον φαίνεται πως τ'ον παρακάνουν, λέει ο Μελέτης με την ήμερη, συρτή φωνή τ'ου. Τις λές, Μήτσο, δεν συμφωνείς και σ'ον πως τ'ους άξίζει ένα γερό μάθημα;

— Και βέβαια! λέει ο Μήτσος.

— Έ λοιπόν τί να γίνη. Αφού καλά και σώνει τ'ό θέλουν, τόσο τ'ον χειρότερο. Κράτα τη σάκκα μου.

Και αφού έβγαλε τ'ον σακκάκι τ'ου ο Μελέτης προχώρησε κατά τ'ον μέρος τ'ων άντιπάλων τ'ου, που γονατιστοί πίσω από τ'ον πάγκο έτοιμάζαν βιαστικά τα πυρομαχικά τ'ους.

— Μπάνγκ! μια γροθιά, και ο Φακής παίρνει μια βόλτα στ'ον άέρα και εξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς χάμω. Μπάνγκ! άλλη γροθιά και ο Σπουργίτης πέφτει δίπλα τ'ου. Δοκιμάζουν κι' οι δυό τους να σηκωθούν μα ο Μελέτης δεν τ'ους άφήνει.

— Να και μια γιά τη Δευτέρα, πάρτε και τούτη γιά την Τρίτη, να κι' αυτήν γιά την Τετάρτη, όρίστε αν θέλετε και γιά την Πέμπτη.

Και με κάθε ήμέρα της έβδομάδας τ'ους δίνει κι' από μια μπουλιά που τ'ους στρώνει χάμω, ενώ γύρω τ'ους τα παιδιά έχουν σχηματίσει κύκλο και χειροκροτούν τ'ον θριαμβευτή ξετρελλαμένα.

— Ζήτω ο χοντρο-Μελέτης!

— Φτάνει! βογγάει στο τέλος ο Φακής, άφρητέ μας, να φύ-γω-με!

— Και δεν θα με ξαναπειράξετε; ρωτάει ο Μελέτης με τ'ον χέρι έτοιμο να κατέβει.

— Όσοχι!

— Πολύ καλά, λοιπόν, τραβάτε! Κλαουρίζοντας ο Σπουργίτης, κουτοσπερπατώντας ο Φακής άπομακρύνθηκαν άδωξα από τ'ον πεδίο της μάχης, υπό τα γιούχα και τα σφυρίγματα τ'ων συμμαθητ'ων τ'ου.

— Γεια σου, Μελέτη! φωνάζει ο Μήτσος ένθουσιασμένος. Έσύ, παιδί μου, είσαι άσος! Κι' έμεις που σε νομίζαμε...

— Μπα δέ βραδέσαι, λέει ο χοντρο-Μελέτης σιάχνοντας τη μπλούζα τ'ου. Δεν έκανα δα και τίποτε.

Κι' ενώ δλοι τ'ον κοιτάζουν σιωπηλοί και με σεβασμό, φορεί τ'ον σακάκι τ'ου, παίρνει τη σάκκα τ'ου στο χέρι και χαμογέλαει στους φίλους τ'ου με τα αγαθά τ'ου μάτια.

— Και τώρα καλό βράδυ, λέει.

Κρυμμένος πίσω από τ'ον πόρτα, ο κ. Αλφαθητίδης τριβεί τα χέρια τ'ου.

— Μ'ον φαίνεται, κάνει, πως από δώ κι' έμπρός κανείς δεν θ' άναγκάσει πιά τ'ον Μελέτη να βγάξει τη γλώσσα τ'ου χωρίς να τ'ον θέλει!

(Διασκευή)

Γ. Τ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και σηκώνοντας με αδιαφορία τους ώμους του πήγε να βγάλει τον Ψάμμεντ από το κλουβί.

Για μία στιγμή σταμάτησε κι' έβλεπε το ατί του.

— Καλά, είπε στα παιδιά, θα σάς τη δώσω τη μαϊμού, αν και όπως φαίνεται, αξίζει τουλάχιστο τα τριπλά από αυτά που σάς ζήτησα.

Βγήκε έξω, άνοιξε το κλουβί κι' άρπαξε απότομα τον Ψάμμεντ, που πρόφτασε και τούδωσε στο μεταξυ μία δυνατή δαγκωνιά.

— Πάρτε το, το παλιόζωο, είπε ο έμπορος σφίγγοντας τον Ψάμμεντ τόσο που παρ' όλο που τον πνίξει. Με δάγκωσε βαθεία ως το κόκκαλο.

Ο έμπορος έμεινε μ' άνοιχτο το στόμα, βλέποντας την Άνθρα ν' ανοίγει πρόθυμα τα χέρια για να πάρει τον Ψάμμεντ.

— Δε θα φταίω εγώ, αν σου σκίσει τα μούτρα, της είπε ο έμπορος.

Ο Ψάμμεντ μ' ένα πήδημα βρέθηκε από τα βρώμικα και σκληρά χέρια του έμπορα, στα τρυφερά και απαλά χεράκια της Άνθρας που τον κρατούσαν με αγάπη.

— Μά, δεν μπορούμε να τον πάμε κρατώντας τον έτσι ως το σπίτι, είπε ο Κύριλλος. Θα μάς πάρει ο κόσμος από πίσω.

Πραγματικά μερικά παιδιά κι' ένας πόλισμαν είχαν μαζευτεί κι' όλας δόγυρά τους.

— Δεν έχω να σάς δώσω τίποτα άλλο, είπε ο έμπορος με κακία, εκτός από καμιά χαρτοσακούλα αν θέλετε.

Τα παιδιά μπήκανε πάλι στο μαγαζί. Ο έμπορος άπορησε κι' αυτή τη φορά.

Αμα είδε, με πόση προσοχή και στοργή και φρονιμάδα ο Ψάμμεντ γλύστρησε, μέσα στη σακούλα.

— Μπα! ξεφώνισε! Αυτό είναι πρωτόκουστο! Μου φαίνεται πως θα την παίρτε από πρώτα τη μαϊμού!

— Ναί, είπε ο Κύριλλος, είμαστε παλιοί φίλοι.

— Αν τζέρε, πρόσθεσε ο έμπορος θα σάς γύρευα τουλάχιστο τα

διπλά απ' όσα σάς πήρα. Πάντως είπε στον έαυτό του, ενώ φεύγαν τα παιδιά, δεν έκανα και κακή δουλειά, πουλώντας την. Έγώ την πήρα για τίποτα σχεδόν. Κι' αν λογαριάσω και τις δαγκωνιές!

Τα παιδιά γεμάτα συγκίνηση και αγωνία, πήραν τον Ψάμμεντ που έτρεμε μέσα στη χαρτοσακούλα, και ξεκίνησαν για το σπίτι τους.

Όταν φτάσανε εκεί, η Άνθρα κοίταξε να τον περιποιηθεί όσο μπορούσε.

Τον χάιδευε, τον φιλούσε και θα τον γέμιζε με δάκρυα, αν δεν ήξερε πως ο Ψάμμεντ δεν αγαπούσε καθό-

παιζε σαν παιδί, κι' αφού έκανε όλες αυτές τις τρέλλες ξαπλώθηκε ήσυχα μέσ' την άμμο για να κοιμηθεί.

Τα παιδιά κρύψανε το μπανάκι κάτω από το κρεβάτι των κοριτσιών, και κάθισαν να δειπνήσουν. Η καλή παραμάντα τους τους είχε ετοιμάσει ένα πολύ δρεκτικό δείπνο με βούτυρο, φρυγανιές πατάτες κλπ. Ήταν γεμάτη φροντίδα και στοργή για τα παιδιά που της έμπιστευθήκανε.

Όταν ξύπνησε η Άνθρα το πρωί ο Ψάμμεντ είχε κι' όλος άνεση πάνω στο κρεβάτι κι' είχε ξαπλώσει ανάμεσα στην Άνθρα και στη Τζέννη που κοιμότανε ακόμα.

— Μου σώσατε τη ζωή, είπε ο Ψάμμεντ στην Άνθρα. Τζέρε πως έχωρα που είχε, θα με κατέβρεχε καμιά μέρα με κρύο νερό, κι' αυτό θάταν ο θάνατός μου. Τον είδα να πνίγει αλύπητα ένα γουρουνάκι άθωο. Νυστάζω ακόμα πολύ. Πάω να ξαναπάρω έναν ύπνακο. Στο μεταξύ ξύπνησε τα αγόρια, και τη Τζέννη, που δε χορταίνει ύπνο, κι' όταν πάρετε το πρωινό σας, τότε θα κουβεντιάσουμε μαζί.

— Έσύ τι θα φάς; ρώτησε η Άνθρα τον Ψάμμεντ.

— Μου φαίνεται πως και γώ θα τσιμπήσω κάτι, είπε. Μά μου φτάνει η άμμος μου. Αυτή είναι το φαί και το πιστό μου, η ζεστασιά και το κρεβάτι μου, η γυναικά και τα παιδιά μου.

Και λέγοντας γλύστρησε από το κρεβάτι της Τζέννης μπήκε στο μπανάκι με την άμμο κι' αποκοιμήθηκε.

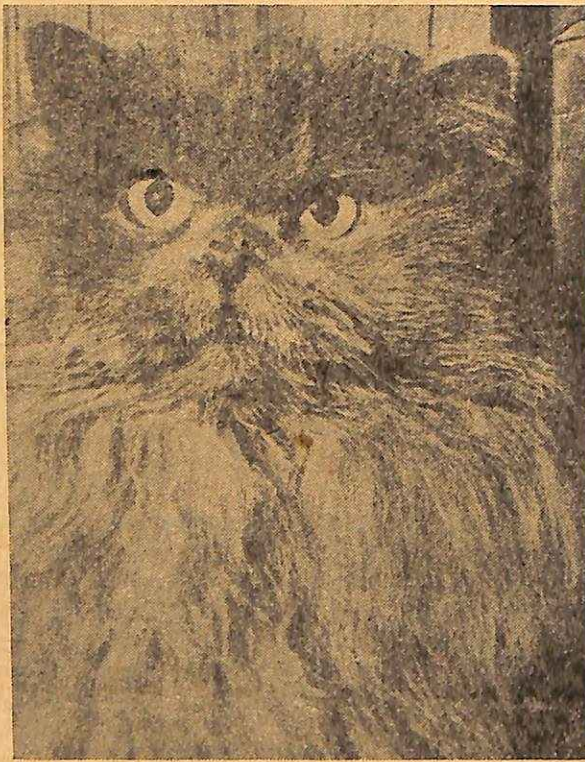
— Θαύμα! είπε η Άνθρα. Μου φαίνεται πως θα περάσουμε πρώτης τάξεως διακοπές, με τον Ψάμμεντ!

— Μπα! Δεν πιστεύω, είπε η Τζέννη βάζοντας τις κάλτσες της. Δε θα βρούμε

και πολύ ενδιαφέρον στη συντροφιά του. Αφού δε θα μάς δίνει ότι του ζητάμε.

— Ω! Μην είσαι και τόσο δύσκολη, είπε η Άνθρα. Αν δε μάς κάνει τουλάχιστο πρὸς το παρόν, δε θα θελήσουμε, όμως θα μπορεί σίγουρα να μάς μιλήσει για τόσα πράγματα που θα ξέρει, αφού ζει από την αρχή του κόσμου. Θα μάς πει για το

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ

— Είναι η δεσποινίς Χιονοπούπουλη, γνήσια γάτα της Άγκυρας. Η γούνα μου είναι άσπρη τα μάτια μου γαλάνα. Σας άρεσω;

λου το βρέξιμο. Όταν συνήλθε άρχικά, ο Ψάμμεντ είπε:

— Να μου βρήτε άμμο. Άσχημα άμμο καθαρή, και μπόλικη.

Βρήκαν άμμο και γέμισαν ένα μικρό στρογγυλό μπανάκι, και βάλανε και τον Ψάμμεντ μέσα σ' αυτό.

Έκει αυτός τυλίχτηκε καλώς καλά, έκανε τομπες, τριβότανε δλό κληρος έπλυνε τα μούτρα του, έ-

μεγαθήριο, και για χίλια άλλα τέτοια που είδε κι' άντάμωσε τόσα χρόνια.

(Ακολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΑΚΙ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Ο Βάσος-Βασούλης άναθυμύταν τη μακρινή εποχή που τον έλεγαν Κικιρίκο. Ήταν βέβαιος τώρα πως οι Καλικάντζαροι θα έρχονταν να τον πάρουν κι' αυτό δεν του κακοφαινόταν πια τόσο πολύ, τώρα που ένοιωθε τόσο δυστυχισμένο τον έαυτό του. Οι φίλοι του του έκαναν τη ζωή του άνυπόφορη. Τόσο το χειρότερο λοιπόν, κι' αυτός θα τους άφηνε και θα άβασε τα δυνατά του να τους ξεχάσει. Άδικα όμως τάλεγε και τα ξανάλεγε όλα ταυτότα μέσα του. Όσο πλησίαζε η Πρωτοχρονιά, τόσο μεγάλωνε η άπελπισία του.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς το πρωί έκάθησε κατάκαρδα θλιμμένος μπρὸς στο τζάκι, μπροστά στο ίδιο εκείνο τζάκι όπου πέρσυ χοροπήδουσε τόσο πρόσχαρα.

— Είναι μελαγχολικός γιατί συλλογιέται πως θα φύγει, είπε η Νικολέττα, σ' αδέρφια της. Το βράδυ που θα πάμε στη γιαγιά, πρέπει να τα καταφέρουμε έτσι, ώστε ο πατέρας να τον τιμωρήσει.

Και με τα λόγια αυτά έτρεξε να βρή τον πατέρα της.

— Όλο άνοησίες κάνει ο Βάσος-Βασούλης, του είπε, κι' όλο τον συγχωρείς ενώ έμας, με το παραμικρό μάς βάζεις τιμωρία. Τον άγαπάς περισσότερο από μάς. Δεν είναι σωστό.

Ο πατέρας έβλεπε το κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Είναι τόσο μικρούλης! είπε στο τέλος.

Αυτό δεν τον έμπόδισε να τσιμπήσει τον Πίπη που είχε το ίδιο μικρό και να φτύσει την Τασούλα. Πρέπει να τον τιμωρήσεις έστω και μία φορά. Απόψε που θα πάμε όλοι στη γιαγιά, άφρησε τον έδω μονάχο του για να μάθει αυτός!

Ο πατέρας δεν τόλμησε να πη άχι στα παιδιά του που κρυφογελῶντας πήγαν να βάλουν τα καλά τους.

— Όσο για σένα, έκανε άγρια ο Άντρίκος στο κακόμοιρο το καλικάντζαράκι, όρατος θα είσαι με το κόκκινο κοστούμι σου, που φορούσες πέρσυ!

— Και με τα λαδωμένα σου παπούτσια! πρόσθεσε η Μαριγούλα.

— Και τη μισοκαμμένη σου κου-

κούλα! είπε ο Μητρος.

Ο Βάσος-Βασούλης έγινε κατακόκκινος από ντροπή.

— Κοίταξε να μη φάς όλα τα μελομακάrouνα! του φώναξε η Νικολέττα, δείχνοντας κατά το τραπέζι.

Και με το μάτι έκανε νόημα στον Άντρίκο. Κι' οι δύο τους είχαν καταγίνει ώρες δόλικηρες πριν από το φαγητό να γεμίσουν πιάτα με μελομακάrouνα και να τα στήσουν στο μεγάλο μεσιανό τραπέζι.

— Προσοχή στα μελομακάrouνα! του φώναξαν άλλη μία φορά.

Το καλικάντζαράκι έμεινε μοναχό του. Πολλές άπορίες γενιόνταν στο μυαλό του. Γιατί ο πατέρας πίστευε όλα όσα του έλεγε η Νικολέττα; Γιατί η Νικολέττα ήταν τόσο κακιά μαζί του; Τώρα όμως πια άπαι, τελείωσαν όλα. Σε λίγο θάρ-

χονταν οι Καλικάντζαροι κι' ο Βάσος Βασούλης θα έφευγε για πάντα, δεν θα έμεινε παρά ένας μικρούλης Κικιρίκος που θα χανόταν μαζί τους στο σκοτάδι.

Η ώρα ήταν δέκα. Ός τα μεσάνυχτα σε τί θα καταγίνονταν; Αποφάσισε να σιγουρήσει την κάμαρα για να τ' άφριση όλα όμορφα και καθαρά σαν θάφευγε.

Έτριψε τα χαλκώματα, γυάλισε τα πλακάκια, έριξε ξύλα στη φωτιά που πήγαινε να σβήσει.

Ύστερα κάθησε σ' ένα σκαμνί κοντά στο τραπέζι κι' άρχισε να κοιτάει τα μελομακάrouνα.

Πόσα ήταν; Ένα, δύο, τρία... έξι πιάτα. Από ένα πιάτο για κάθε παιδί. Γι' αυτόν δεν είχαν βάλει γιατί ήταν τιμωρημένος, φαίνεται.

Πλησίασε τη μύτη του στα πιάτα. Άχ τί ώραία που μοσχοβολούσαν τα μελομακάrouνα. Το χέρι του άπλώθηκε μόνο του.

— Όχι! είπε άχι, άχι, άχι, δεν θα πειράξω ούτε ένα ψιγούλακι.

Ντάγκ! Έκανε το μεγάλο το ρολόι και ο ένας μετά τον άλλο άντήχησαν οι δώδεκα χτύποι του μεσονυχτιού. Στο δωδέκατο το παράθυρο

άνοιξε και φανερώθηκε ο βασιλιάς ο Σταχτοπόδης, μαζί με τους δυο άλλους Καλικάντζαρους που είχαν έρθει πέρσυ από μέρους του.

— Λοιπόν; έκανε. Έμαθα πως έγινες φρόνιμος. Σε συγχωρώ για τελευταία φορά, μα άς σου γίνει μάθημα. Έμπρός, κύριε Κικιρίκο, δρόμο!

Ο Βάσος-Βασούλης σηκώθηκε δικάκος, μα κοιτάζε τί είναι ή λαιμαργία! με τη σκέψη πως σε λίγη ώρα θα βρισκόταν μακριά, του ήρθε μια άκράτητη επιθυμία να δοκιμάσει ένα τουλάχιστο απ' αυτά τα μελομακάrouνα που είχαν τέτοια ξελιγωτική μυρουδιά. Μ' άντι να πάρει ένα μονάχα, έτσι στα κλεφτά, έχούφτωσε όσα έπιανε το χέρι του καίτὰ έχωσε στο στόμα του μονοκοπανιά!

— Ίιι! έφριξε ο Σταχτοπόδης. Τέτοιος φρόνιμος λοιπόν μου είσαι σού; Τέτοιος φαταούλας δεν ήσουν ποτέ! Κι' εγώ που ήρθα τέτοια μου για να σε... Μα δεν σου αξίζει, μείνε αυτού που βρίσκεσαι, βρωμόπαιδο!

Μια λάμψη, μια άστραπή κι' ο Σταχτοπόδης εξαφανίστηκε μαζί με τους Καλικάντζαρους του. Το παράθυρο ξανάκλεισε.

Ο Βάσος Βασούλης άναστέναξε βαθεία! Πολεμούσε άκέμη να κατεβάσει τα μελομακάrouνα που είχε το στόμα του γεμάτο, όταν άκούστηκαν απέξω από την πόρτα ζωρές φωνές.

— Βάσο-Βασούλη μας! Χρυσέ μας άδερφούλη, δεν έφυγες! Τί χαρά! Άνοιξε μας γρήγορα! Δεν θα σε βασανίσουμε πια ποτέ! Θα είμαστε μαζί σου όπως πριν! Το κάναμε επίτηδες! Άνοιξε μας γρήγορα!

— Και που το ξέρατε πως είμαι άκέμη έδω; Έκαμε το καλικάντζαράκι άνοίγοντας την πόρτα.

— Έ, είμαστε βέβαιοι! είπε η Νικολέττα κοιτάζοντας τα πιάτα με τα μελομακάrouνα.

Κι' έβαλε τα γέλια. Και ο Άντρίκος έβαλε κι' αυτός τα γέλια, κι' η Μαριγούλα κι' ο Μητρος κι' ο Πίπης κι' η Τασούλα. Και τόσο πολλοί γελοούσαν, που κι' ο Βασούλης, ο ίδιος άρχισε στο τέλος να γελάει, άς μὴν καταλάβαινε γιατί. Ήξερε όμως πως ήταν ευτυχισμένος. Από τότε έμεινε πάντα μαζί με τους φίλους του, έγινε ένα καλό, χαρούμενο παιδάκι, του έμεινε όμως μια ιδιαίτερη, άδυναμία για τα μελομακάrouνα, έτσι από ευγνωμοσύνη δίχως άλλο.

(Διασκευή)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΚΑΡΟΣ

Όπως ξέρουμε όλοι μας, ο πρώτος που έφευγε να πετάξει στον άερα ήταν ο Ίκαρος. Ύστερα απ' αυτόν πολλοί επιχείρησαν να πετάξουν κι άλλοι κατάφεραν να πάνε λίγες δεκάδες μέτρα με τα φτερά τους κι άλλοι γκρεμοτσακιστήκανε προτού καλά-καλά το καταλάβουν. Όλοι αυτοί βέβαια είναι οι πρόδρομοι της μηχανικής αεροπορίας. Θα μπορούσε όμως κανείς να φανταστεί ότι στην εποχή μας με τα περίφημα σπύτφαϊρ, ή με τα πελώρια Γιούγκερς κι' αυτά ακόμα τα ιπτάμενα φρούρια, θα βρισκόταν άνθρωπος που να θέλει να πετάξει με φτερά δικής του επινοήσεως; Λοιπόν στο Λόχ-Λόμοντι της Σκωτίας που βρίσκεται κατά ντικρυ στη Βόρειο Θάλασσα, ένα παιδί δεκαπέντε μόλις χρόνων, ο Τζάκ Έμερυ που ο πατέρας του ήταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος της περιφέρειάς, ανέβηκε στην πανύψηλη ταράτσα του προγονικού του πύργου κι' από εκεί πάνω άμολησε έναν πελώριο άετο που τον είχε φτιάξει με πολύ γρά ξύλα και μουσαμά. Ο άερας όμως ήταν τόσο δυνατός, που καθώς ο άετος ύψωνονταν στον άερα, άρχισε να παρσέφνει μαζί του και το μικρό Τζάκ. Παρ' όλα αυτά το παιδί δεν έβγαζε τσιμουδιά μα κι' ούτε άφηνε απ' τα χέρια του τον καλοστριμμένο σπάγγο. Όταν οι κάτοικοι του Λόχ-Λόμοντι είδαν το πα-

πετάξει δίχως πιά άετό απ' την πιο ψηλή ταράτσα του πύργου μας.

ΚΙ' Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

Ένας απ' τους πιο περίφημους πιανίστες της Νορβηγίας, είναι ο Ντράσου Χάν, δώδεκα μόλις χρόνων. Από πέντε έτών άρχισε να παίρνει μαθήματα πιάνου στο σπίτι, μα όταν έγινε έφτα χρόνων, ο δάσκαλός του άδυνατούσε πιά να τον διδάξει, τόσο καλά γνώριζε όλα σχεδόν τα μυστικά της μουσικής. Τον περασμένο μήνα, το θαυματουργό αυτό παιδί, έδωσε τρία ρεσιτάλ στο θέατρο «Κράσμπυ Παλλάς» με άποκλειστικά δικά του έργα. Οι χιλιάδες τών άκροατών που παρακολούθησαν αυτά τα ρεσιτάλ, τον άποθέωσαν. Καταπληκτική έντύπωση προέξηνσε το μουσικό του έργο, ή «Τριλογία του Σάρμικο Μπέλ». Ο Σάρμικο Μπέλ, είναι ο μεγαλύτερος ήρωας της Νορβηγίας, απ' τα παλιά, μυθικά της χρόνια. Ο Ντράσου Χάν, μόλις τέλειωσε το πρόγραμμά του—της τρίτης κατά σειράν βραδυάς—έπεσε λιποθυμισμένος πάνω στο πιάνο του. Οι

γιατροί είπανε πως αν εξακολουθήσει να παίζει με τέτοιο μεγάλο πάθος, θα πεθάνει πολύ γρήγορα. Γι' αυτό οι γονείς του άπεφάσισαν να μην ξαναπαίξει για μερικά χρόνια πιάνο, ως πού να δυναμώσει και να γίνει γερός άντρας. Μια μεγαλοφυΐα όμως σαν του μικρού Ντράσου Χάν, είναι δυνατό να μπει σε τέτοιους περιορισμούς που του επιβάλλουν;

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΠΟΥ ΕΦΤΑΣΕ ΑΡΓΑ

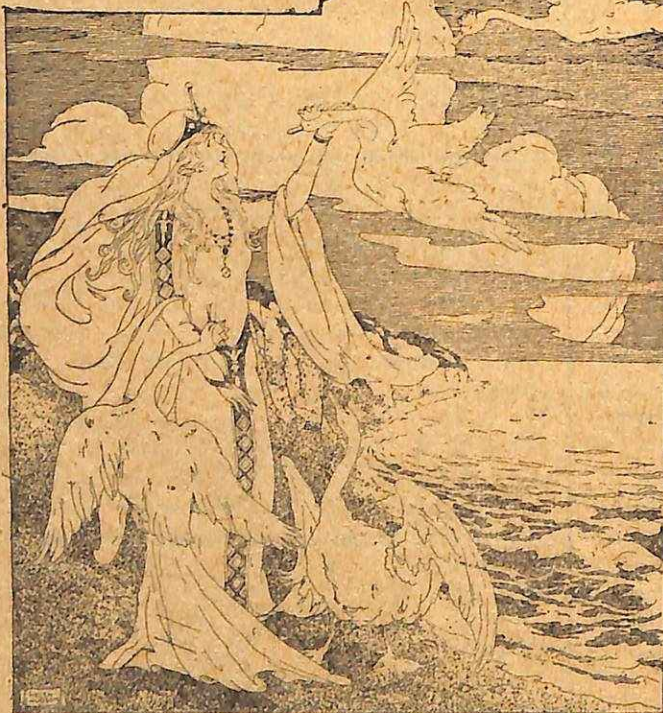
Το άγκιστρι ενός μικρού Τούρκου ψαρά, του Νουρί Ναμπί, έφερε στην επιφάνεια μια μπιτίλια που είχανε κολλήσει πάνω της χιλιάδες μικρά όστρακα. Ο Ναμπί, περίεργος για το εύρημά του κατάφερε να την ξεβουλώσει με πολλή δυσκολία και τράβηξε από τα βάθη της ένα κιτρινωμένο χαρτί με γραμμένα κάτι παρόξενα γράμματα πάνω του. Έπειδή δεν ήξερε να τα διαβάσει, έτρεξε στον πατέρα του, αλλά και κείνος μη γνωρίζοντας τί γλώσσα είναι πήγε σε κάποιο γείτονά του δάσκαλο κι' από εκεί τραβήκανε όλοι μαζί στην άστυνομία. Αλλά και εκεί δεν κα-

τάφεραν να το διαβάσουν κι' έτσι το χαρτί βρέθηκε στα χέρια τών επίσημων άρχων της Πόλης. Και νά τι έγραφε: «Εγώ, ο Θεόδωρος Ράθυμον ύποπλοίαρχος του Βρικού «Άρτεμις» και ο δεκαπενταετής υιός μου Σάμουελ Ράθυμον, πολίτες και κάτοικοι της κομητείας του ΓιόρκΣάιρ της Βρετανικής Άγγλιας, βρισκόμαστε αιχμάλωτοι στα χέρια τών πειρατών του «Κακού δαίμονος» όπου θα βρίσκονται άγκυροβολημένοι για δύο μήνες σ' ένα άπόκρημνο άκρωτήριο της Ίαμαϊκής 31 μοίρες δυτικού μήκους από κέντρου, ή 21 μοίρες από νότου. Οι έλλίδες της σωτηρίας μας άπομένουν στο Θεό και στα χέρια σας.

Θεόδωρος Σάμουελ Ράθυμον
2 Ιανουαρίου 1607».

Το χαρτί ήταν γραμμένο Άγγλικά κι' όπως είδαμε δυό άνθρωποι—ένας πατέρας κι' ένα παιδί—ζητούσαν βοήθεια απ' όποιον έβρισκε τη μπιτίλλια. Ύστερα από τετρακόσια χρόνια, βρέθηκε στα παράλια μιας τουρκικής

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Αυτοί είναι οι έφτα κύκνοι με την άδερφή τους. Πού είναι ή κακή μάγισσα;

πόλης, πολλές χιλιάδες ναυτικά μίλλια από τις άκτές της Ίαμαϊκής. Αλλά ο καθένας που διάβασε το γράμμα αυτό, άναρωτιέται μονάχος του, σάμπως το δράμα αυτό να έγινε στις μέρες μας:—Άραγε σώθηκαν αυτοί οι δυό δυστυχισμένοι, ή περάσανε από το μαχαίρι τών πειρατών, που πλημμυρίζανε τα χρόνια έκείνα απ' άκρη σ' άκρη τούς ωκεανούς;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η Μαιρούλα άφου έφαγε τούς κυριακάτικους λουκουμάδες της γλείφει και το πιάτο.

—Δεν ντρέπεσαι της φωνάζει ή μαμά της. Ποιός σ' έμαθε να γλείφεις τα πιάτα;

Κι' ή Μαιρούλα:

—Η ψιψίνα!

Στο σχολείο:

—Γιατί δεν προσέχεις, Λεωνίδα;

—Προσέχω, κύριε!

—Τότε πέσ μου τί είπα προδλίγου.

—Με ρωτήσατε γιατί δεν προσέχω.

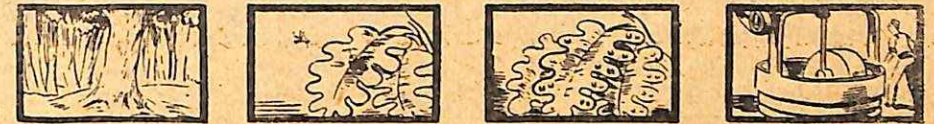
Ο Μπέμπης πήγε για πρώτη φορά στο Σινεά κι' εκεί είδε στα «Νέα» να προβάλλεται και μια μεγάλη πυρκαϊά ενός δάσους στην Άμερική. Άνέβηκε λοιπόν στο κάθισμά του κι' άρχισε να ξεφωνίζει:

—Σβήστε την πυρκαϊά! Θ' άρπάξει φωτιά το πανί!

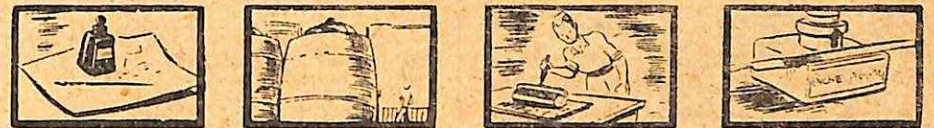
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

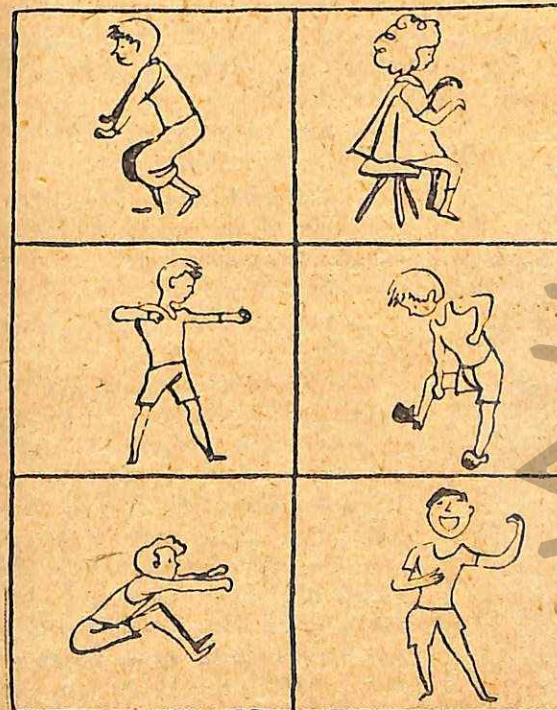
1) Το κοινό μελάνι που μεταχειριζόμαστε για να γράφουμε, γεννιέται άπάνω σ' αυτό το δέντρο που βλέπετε ζωγραφισμένο εδώ, δηλαδή στη βελανιδιά.—2) Ένα πρωί κάποιο έντομο κάθεται επάνω σ' ένα φύλλο, το τρυπάει και μέσα στην τρυπίτσα που άνοιξε γεννάει τ' αυγά του.—3) Ύστερα από λίγον καιρό στο σημείο εκείνο παρουσιάζεται ένα μαύρο σημάδι, που σιγά-σιγά απλώνεται και γρήγορα γίνεται μια μπαλλίτσα, μαύρη και χοντρή σαν φουντούκι.—4) Τις μπαλλίτσες αυτές, που όνομάζονται κηκίδες, τις μαζεύουν, και λιώνοντάς τες μέσα σε νερό όπου έχει προστεθεί και λίγος σίδηρος κατασκευάζουν το μαύρο μελάνι.

5) Το σινικό μελάνι, που είναι έντελως άνεξίτηλο γίνεται από ένα μίγμα φούμου, γόμης άραβικής και νερού.—6) Το καλύτερο φούμο άπ' το όποιον κατασκευάζεται και το καλύτερο σινικό μελάνι, γίνεται με την άπανθράκωση ναφθαλίνης μέσα σε κλειστό δοχείο.—7) Το τυπογραφικό μελάνι γίνεται από ένα μίγμα φούμου λιναρόλαδου, θειικού όξος και κολοφωνίου. Έτσι επιτυγχάνεται ένα μελάνι λιπαρό που πιάνει καλά και στεγνώνει γρήγορα.—8) Τέλος το κόκκινο μελάνι γίνεται συχνά με χημικά χρώματα ή με καρμίνιον, που καθώς το ξερετε βγαίνει από ένα μικροσκοπικό ζωύφιο.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ;

Ο ζωγράφος μας είχε άρχισει να ζωγραφίζει τούτα τα παιδιά που βλέπετε, το καθένα με την άσχολία του. Τον φώναξαν όμως κάποι μιά στιγμή, άφησε το σκίτσο στο τραπέζι, κι' ο τσιγκογράφος νομίζοντας πως είναι έτοιμο το πήρε και μού έτοιμασε το κλισέ. Τί να το κάνω τώρα; Να το πετάξω;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 3ου φύλλου.

1. Λαβύρινθος.

Νά από πού πέρασε ο λαγός και έξφυγε του σκύλου.

2. Πρόβλημα. Το ρολόι

Ο κ. Άφρημίδης έβαλε το ρολόι στις 3.30. Γιατί βγήκε από το σπίτι όταν το ρολόι έδειχνε 2.20 κι' ήρθε όταν έλεγε 3.50. Έλειψε λοιπόν 90 λεπτά. Μια και κάθισε στο σταθμό 10 λεπτά για να ξεκουραστή του χρειάστηκαν 40 λ. για να πάη και άλλα τόσα για να γυρίσει, όταν έφυγε από το σταθμό το ρολόι έδει έδειχνε 2.50. Επομένως έφτασε στο σπίτι του στις 3.30'.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όσο μιλούσε ο Ντίκ, τα μάτια της Άννυ έμεναν μεγάλα απ' τη φρίκη. Όμως το άγριο δέν την άφησε περισσότερο στην άγωνία της.

— Σου άφηνω τη Δευκή, της είπε. Πηγαίνω να δω μήπως καταφέρω ν' αλλάξω την πορεία του καρδιού. Τρέχουμε στην τύχη! Πρέπει το γρηγορώτερο να βρεθεί ένας τρόπος να προσανατολισω την πορεία του.

— Πώς θα το καταφέρεις, Ντίκ; ρώτησε το κορίτσι.

— Δεν ξέρω, ο Θεός είναι μεγάλος! άποκρίθηκε το άμερικανόπουλο. Κι' έπειτα κάτι ξέρω κι' εγώ από καράδια. Τόσα χρόνια κοντά στον πατέρα, έμαθα πολλά πράγματα...

Ο νεαρός Γκόρντον, έλεγε ψέματα την ώρα εκείνη. Μά για το ψέμμα του αυτό δεν είχε καμιά τύψη. Άν έλεγε την αλήθεια σίγουρα θ' άπέλπιζε τη μικρή του φίλη. Άλλά για κανένα λόγο δεν ήθελε να της φανερώσει τον τρομερό κίνδυνο που τους άπειλούσε. Ούτε από καράδια γνώριζε, ούτε από τιμόνι, ούτε από τίποτα. Βέβαια, στους πεηλατικούς άγώνες του Μαϊάμι, έπαιρνε μέρος κάθε χρόνο, μα τί σχέση μπορούσε να έχει αυτό μ' ένα άκυβέρνητο καράδι πάνω σε μιá θάλασσα δαιμονισμένη; Τό μόνο πράγμα που τον παρηγορούσε ήταν ότι ήξερε να διαβάσει τον χάρτη στην έντέλεια και γνώριζε από μπουσούλα κάθε είδους. Ίσως αυτό να τους βοηθούσε σε κάτι.

— Τί σκέπτεσαι, Ντίκ; τον ρώτησε ή Άννυ, καθώς έβγαζε άπ' το πρόσωπο της Δευκής τα μαλλιά της που είχαν κολλήσει πάνω του άπ' τα δάκρυα.

— Τίποτα το σπουδαίο, άποκρίθηκε το άγόρι. Θέλω μονάχα να είσαι βέβαιη πως όλα θα πάνε καλά...

— Δεν άμφέβαλα ούτε στιγμή, άπάντησε το κορίτσι που θαύμαζε την άποφασιστικότητα και την ψυχραιμία του Άμερικανού. Θα προσπαθήσω μάλιστα να σου μοιάσω τώρα που πρέπει να παρηγορήσω τη μικρή μας συντρόφισσα.

Ο Ντίκ δεν άποκρίθηκε. Της χαμογέλασε μονάχα ένας έγκαρδισμένος και κίνησε να φύγει. Γνώριζε την αξία κάθε λεπτού

που περνούσε και δεν ήθελε να χάσει τον καιρό του σε περιττές κουβέντες. Έπρεπε να βιαστεί να κανονίσει κάπως την πορεία του «Πράσιγκ». Θα προσπαθούσε κατόπι να τους δώσει θάρρος με τις λίγες έλπίδες σωτηρίας που τους έμεναν.

Η Δευκή εξακολουθούσε να κλαίει ζητώντας επίμονα τη μητέρα της. Η Άννυ άκούπιζε τα δάκρυα της μικρής και την έβαλε να καθήσει στα γόνατά της.

— Γιατί δεν έρχεται ή μαμά μου; ρώτησε το κοριτσάκι, ενώ σπάραζε άπ' το κλάμμα. Σ' άκουσα που έλεγες στο Ντίκ ότι χάθηκε. Είναι αλήθεια;

— Δεν άκουσες καλά, μωρό μου, της είπε συγκινημένη ή μεγάλη. Η μανούλα σου δε χάθηκε... έφυγε μονάχα για λίγο καιρό μαζί με τη δική μου. Μπήκανε μέσα σε μιá μεγάλη βάρκα και τώρα βρίσκονται σε άσφαλισμένο μέρος.

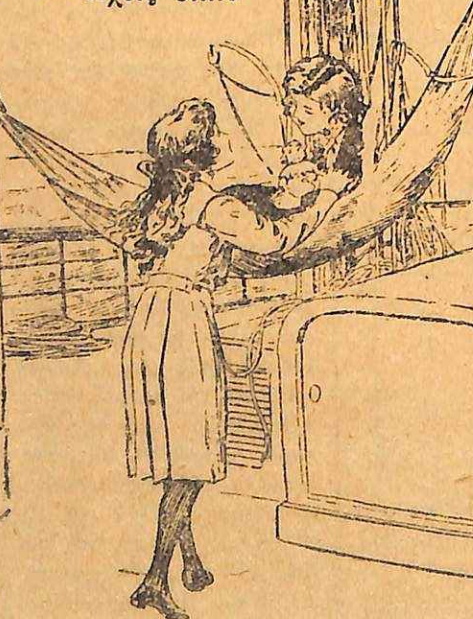
— Και γιατί δε με πήρε μαζί της;

— Θα το ήθελε πολύ... άλλά την έμπόδισαν οι παλιογερμανοί, αυτοί που κατάστρεφαν το καράδι μας.

— Καί τί τους ένοιαζε άν μ' έπαιρνε μαζί της ή μαμά μου;

Η Άννυ άτά έχασε. Δεν ήξερε τί ν' άποκριθεί στην άπορία της Δευκής. Οσοόσο της χάρδεψε πάλι τα μαλλιά και της είπε:

— Έχεις δίκιο

— Θέλω να με φωνάζεις μαμά!

μωρό μου, άλλά είναι μερικά πράγματα που έμεις δεν τα καταλαβαίνουμε άκόμα.

— Μα και συ που είσαι μεγάλη δεν τα καταλαβαίνεις; ρώτησε.

— Όχι, Δευκή. Ούτε εγώ δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο έχω χάσει τη μητέρα μου. Άλλά βλέπεις δεν κλαίω γιατί είμαι βέβαιη πως θα την ξαναβρω πολύ γρήγορα. Ο Ντίκ μου το άποσκέθηκε.

— Και που το ξέρει ο Ντίκ; έκανε πάλι ή μικρή.

— Ο Ντίκ είναι πιο μεγάλος άπό μäs και ξέρει πολλά πράγματα. Σε λίγο θα φτάσουμε σε κανένα λιμάνι ή θ' άρθει να μäs πάρει κανένα άλλο καράδι που θα περάσει κοντά μας και θα μäs δει...

Η μικρούλα άρχισε σιγά-σιγά να ήσυχάζει. Δεν έκλαιγε πιά. Είχε μάλιστα σηκωθεί άπ' τα γόνατα της φιλενάδας της και καθήσει κοντά της, πάνω στις κουλούρες των σκουινών. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε το άγόρι που έρχόταν τρέχοντας άπ' το βάθος.

— Τί έπαθες, Ντίκ; τον ρώτησε άνήσυχια ή Άννυ. Συμβαίνει τίποτα κακό;

Τό άμερικανόπουλο σούφρωσε τα φρύδια του και είπε με πολύ σοβαρό τόνο στη φωνή του:

— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα με το τιμόνι. Όσο κι' άν προσπάθησα δεν κατάφερα να το κουνήσω άπό τη θέση του. Τα σίδερά του έχουν στραβώσει και χωθήκανε μέσα στα ξύλα του άναβάτη.

— Και τώρα; έκανε άπελπισμένη ή Άννυ.

— Τώρα θα πάμε όπως πηγαίνουμε. Θ' άφήσουμε τον άνεμο να μäs παρασύρει...

— Σε πιό μέρος;

— Όπου θέλει αυτός. Στην τύχη!

Η Δευκή δεν καταλάβαινε τίποτα σχεδόν άπ' όλη αυτή τη συζήτηση που γινόταν ανάμεσα στα δυό παιδιά, άόριστα όμως ένοιωσε κάποιον κίνδυνο να τους άπειλεί κι' άκούμπησε το κεφάλάκι της στην άγκαλιά της μεγάλης της φίλης. Οσοόσο ή Άννυ άδε φοβόταν πιά. Κοίταξε μιá στιγμή ψηλά σά να ήθελε να προσευχηθεί, έσφιξε κατόπι το χέρι του Ντίκ σά να του έδινε θάρρος και φιλώντας έπειτα στοργικά τη μικρή της είπε:

— Θέλω να με φωνάζεις μαμά!

(Άκολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Έκείνο το πρωί, παραμονή της Πρωτοχρονιάς, ο μικρός Γιαννάκης ξύπνησε πρώτος στο μικρό δωμάτιάκι πριν άκόμη φέξει, πάνω στη στιγμή που τα γιοκάντηλο έβγαινε τις τελευταίες του τρεμάμενες αναλαμπές. Στο πλευρό του κοιμόταν ή μητέρα του, χήρα από μερικά χρόνια, κακάκοπη άπ' τη σκληρή δουλειά της πλύσης που της έδινε το φτωχό καθημερινό μεροκάματο. Τό παιδί με ύψος γλυκό και χαρούμενο, άπόθεσε ένα φιλί στο μάγουλο της μητέρας του. Έκείνη ξύπνησε.

— Γιατί, Γιαννάκη μου, δεν κοιμάσαι;

— Μανούλα μου άπόψε είδα ένα όνειρο σαν άληθινό, σαν να το ζούσα. Ένα πουλί μεγάλο κι' άσπρο σαν περιστέρι κατέβηκε άπό το καμπαναριό της έκκλησίας μας, ήρθε σιμά μου και με πήρε στη ράχη του. Φτερούγισε ψηλά στον ουρανό τον δλογάλο και πετάξαμε πάνω από χιονισμένα τοπία και πόλεις. Τέλος ήρθε και μ' άπόθεσε μέσα στη φάνη του θείου βρέφους! Στα χέρια κρατούσα μιá μεγάλη λαμπάδα με δυνατή άκίνητη φλόγα...

— Καλό όνειρο, γιέ μου. Θα εύτυχίσουμε!

— Άες μητέρα!

Έξω στους ύγρους δρόμους κάτω από ένα σταχτι ουρανό πούριχνε αδιάκοπα χιονόνερο ο γυιός της χήρας μαζί με άλλο φτωχόπαιδα γυρνούσαν τραγουδώντας τα κάλαντα:

Άρχιμηνιά κι' άρχιχρονιά
άρχη καλός μας χρόνος...

Είχαν γυρίσει οπότε πολλά, σ'άλλα τους φιλεύανε γλυκά γυρίσανε τα μεγάλα καταστήματα και κοιτάσανε τις πλούσιες πάμφωτες βιτρίνες με πόθους κρυφούς, άπρόσιτους.

Μα κάποτε ή βροχή δυνάμωσε και τα παιδιά σκόρπισαν στη μύρα σαν προβατάκια που τρέχουν στα χειμαδιά.

Ο Γιαννάκης στάθηκε κάτω από μιá μεγάλη πόρτα να περάσει ή βροχή. Τα ρούχα του στάζαν, τα χέρια του τρέμανε. Δεν ένωσε πώς άνοιξε πίσω του ή μεγάλη πόρτα, πώς ένα χέρι τον τράβηξε μέσα. Γεύτηκε τη γλυκύτητα της ξεστασιάς. Ντύθηκε καινούργια και ξεστά ρούχα. Έφαγε το μεσημέρι πλούσια. Πόση εύγνωμοσύνη αισθανότανε για τους άγνωστους αυτούς ευεργέτες του!

Τό άπόγευμα στη μεγάλη σάλα με τα φάτα και τον κόσμο έγινε μιá όμορφη γιορτή. Έπαιξε με τ'άλλα χαρούμενα παιδιά, έφαγε γλυκά, πήρε τα δώρα του άπό το όμορφοστόλιστο και πλούσιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τό βράδυ ή καλή κυρία του σπιτιού ξεπροβοδίζοντας τον στην πόρτα του είπε:

— Πήγαυε παιδί μου άπόψε σπίτι σου κι' άν θέλετε έλάτε να μείνετε μαζί μας αύριο έδώ για πάντα. Θα χαρίσετε σε μäs έδώ τους άνθρώπους μιá χαρά πρωτότυπη κι' ιδιαιτερή, μιá χαρά μεγαλύτερη άπό όλες τις άλλες που κυνηγάμε μέρα με τη μέρα. Λοιπόν αύριο με τον καινούργιο χρόνο!

Ζέφυρος

ΟΟ

ΔΕΙΔΙΝΟ

Είς του λόφου την κορυφούλα
κάθεται γέρος βοσκός.
Παίξει μαγική φλογέρα
και γεμίζει τον άγέρα
ο χαρούμενος σκοπός.

Πλάι ξαποστά ο σκύλος
ξαπλωμένος στο χορτάρι,
και πιά και χοροπηδώντας
παίζει δλόκληρο κοπάδι.

Στο ρυάκι το νερό
μουρμουρίζοντας τρεχάτο
κατεβαίνει στο γαλάδι,
που λαμποκοπά πιό κάτω

Κι' άπό πέρα χαρωπός,
βλέποντας στερνά την φύση,
γέρνει ο ήλιος λαμπερός,
πρός τη δύση.

Μαύρο Βέλος

ΟΟ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟ ΔΕΙΔΙΝΟ

Πάντοτε μ' άρέσει ή πρασινάδα κι' ο καθάρος άέρας της έσοχής και πάντοτε ποθώ να ξαπλώσω στο δροσερό και μυρωμένο χορτάκι των άγρών. Μα το ποθώ περισσότερο όταν ή μελαγχολία άκράτητη μου γεμίζει την ψυχή, όταν χίλιες δυό νοσταλγίες ξυπνούν μέσα μου και θέλω να ξεσάσω, να βρω ένα ήσυχο μέρος, που να μπορώ να παραδοθώ έλεύθερα στις σκέψεις μου.

Και τί δεν μου θυμίζει αυτό το ξάπλωμα στο χορτάκι, αυτοί οι μαγευτικοί ήχοι της έσοχής. Μου φέρνουν σκέψεις, σκέψεις που ναι γεμάτες νοσταλγίες για την πατρίδα για την αγαπημένη θάλασσα, που τέτοιες ώρες θάπαιρνε τα πιό όμορφα κι' όνειρεμένα χρώματα. Για το γλυκό μας σπίτι το πολυπόθητο, που θα βυθιζόταν στο σούρουπο μα και στη σιωπή, τώρα που έμεις που του δίναμε ζωή λείπουμε μακριά του. Αυτή την ώρα θάπαιρνε ή γιαγιά την καρέκλα της και θα καθόταν στη συνηθισμένη της θέση έξω στην αυλή, στην όμορφη αυλή μας με τα βότσαλα και τα όρατα σχέδια. Θα καθόμουν κι' εγώ στο πεζούλι, το αγαπημένο μου πεζούλι και θα άπολαμβάναμε άμλιητα τη φύση. Ο ήλιος θα

έδινε τότε, θα χανόταν στην θάλασσα ματωμένος, χρυσώνοντας την με χίλιες δυό ανταύγειες. Μαγεμένο ήλιοβασιλέμα! Η νύχτα θα άπλωνόταν σιγά-σιγά στο νησί, με τις μυστηριώδεις σκιές της, σπέρνοντας άμέτρητα άσημένια άστρουλάκια στον κατακάθαρο ουρανό.

Και θ' άναπνέαμε μ' ευχαρίστηση τότε το δροσερό νυχτιάτικο άεράκι άνακατεμένο με τις άπαλές μυρωδιές των φυλλιών, που γέμιζαν την αυλή μας, ενώ θα μäs τραγουδούσε σιγά, άπό μακριά, ο φλοίσβος των κυμάτων που έγλυφαν τα βράχια.

Σε λίγο θάρχόταν ο άδελφός μου, σιγά-σιγά ή αυλή θα γεμίζει άπό γνωστούς και φίλους, ή ήσυχία θα κοβόταν και τα γέλια μας. Θ' άντηχούσαν χαρούμενα τριγύρω... ενώ το άσημένιο φεγγάρι θ' άνέβαινε λίγο λίγο, φωτίζοντας μαγευτικά τη Σαντορίνη.

Γελαστός Δογοτέχνης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρή Μαρίκα έχει τη συνήθεια κάθε μεγάλο κουμπί να το λέει «κουμπάρα».

Έτσι μιá μέρα όταν έχασε την... «κουμπάρα» του παλτού της και άργότερα τη βρήκε φώναξε χαρούμενη.

— Νά, ή κουμπάρα!

Κι' ο μικρός της άδελφός έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα νομίζοντας πως έχοταν ή... νονά του.

(Γεγονός) Μικρή Δογοτέχνης

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

— Όχι, ακόμα, λέει ο Κοκκινομυτάκης. "Ας προχωρήσουμε μόνο ως τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου καὶ γυρνοῦμε.

"Αλλά ὁ δρομᾶκος εἶναι μακρὺς καὶ φέρνει μακρυνά. Κι' ὅταν φτάνουν στὸ τέλος του, βρίσκονται πάλι σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο, δηλαδή σ' ἓνα μέρος χωρὶς δένδρα, ὅπου φαίνεται ὁ οὐρανός. Καὶ κοιτάζουν τὸν οὐρανό. "Αλλά ὁ οὐρανός, ποῦ ἦταν πρὸ ὀλίγου σταχτὶς, τώρα εἶναι μαῦρος, δλόμαυρος. Καὶ μάλιστα ἡ Ροδίτσα εἶδε κι' ἓνα ἀστέρι κι' ἡ Κιτρινούλα εἶδε δυό!... Σταματοῦν καὶ κοιτάζουν ὀλόγυρα ἀνήσυχα κι' οἱ τρεῖς.

Ἡ Ροδίτσα τρέμει, ἡ Κιτρινούλα φουσκώνει ὅλη ἀπὸ φόβο, γιατί ξέρουν πὼς τὴ νύκτα, στὸ δάσος, βγαίνουν κάτι μεγάλα ζῶα πεινασμένα καὶ τρῶνε τὰ μικρά.

Κι' ὁ Κοκκινομυτάκης φοβάται, μὰ δὲ λέει τίποτα, γιατί ξέρει πὼς ἐξαιτίας του βρίσκονται στὸ δάσος τέτοιαν ὥρα, δηλαδή πὼς αὐτὸς φταίει. . . "Αξαφνα, καθῶς στέκονται κι' οἱ τρεῖς, κολλητὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον ἀκοῦνε : «Χού! . . Χού! . . Χού! . . » Ἡ Ροδίτσα φοβάται τόσο πολὺ, ποῦ τῆς πονᾷ ἡ καρδιά· ὁ Κοκκινομυτάκης δὲν στέκεται πιά στὰ πόδια του, κι' ἡ οὐρὰ τῆς Κιτρινούλας πέφτει σὰ νὰ ξεφούσκωσε. «Χού! . . », «Χού! . . », «Χού! . . », ἡ φωνὴ ἀκούγεται πὶδ κοντά,

ὅλο πὶδ κοντά· ἔπειτα ἀπομακρύνεται, σβήνει, χάνεται. Ὁ θάταν βέβαια ὁ λύκος, ἀλλὰ θὰ πέρασε, θάφυγε. Τί καλὰ!

— Θέλω νὰ κοιμηθῶ! λέει ἡ Κιτρινούλα.

— Πεινάω! λέει ὁ Κοκκινομυτάκης.

— Θέλω τὴ μαμά μου! λέει ἡ Ροδίτσα.

Μ' ἄξαφνα ξανακούεται τὸ «Χού - Χού», ἔπειτα ἓνα «Φορρρ - Φορρρ», καὶ δίπλα στὸ δένδρο βλέπουν δυὸ μάτια ποῦ λαμπυρίζουν, δυὸ αὐτιά μυτερά, καὶ μιὰ μεγάλη κόκκινη γλῶσσα ἀνάμεσα σὲ κάτι ἄσπρες δοντάρες. Πῶ, πῶ, εἶναι ὁ λύκος! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ στέκεται δὲν φεύγει. Θὰ τοὺς φάει!

— Κύριε λύκο, μὴ μὲ φᾶτε! φωνάζει ὁ Κοκκινομυτάκης.

"Αλλά ὁ λύκος προχωρεῖ, γλείφοντας τὰ χεῖλη του. Κι' ὁ Κοκκινομυτάκης κάνει πίσω, τὸ ἴδιο κι' ἡ Ροδίτσα, τὸ ἴδιο κι' ἡ Κιτρινούλα. Κι' ἀμέσως ἀρχίζουν νὰ τρέχουν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἐοπίσω τοὺς ὁ λύκος. Ἡ Κιτρινούλα ἔρχεται πρώτη. Ἡ Ροδίτσα, παχειά, χοντρή, ξεπνεώνεται γρήγορα καὶ μένει πίσω. Ὁ λύκος κερδίζει δρόμο, τρέχει πὶδ γρήγορα. Ἀπεναντίας, τὸ γουρουνάκι εἶναι κουρασμένο, γιατί περπατοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ἔπειτα ὁ φόβος τοῦ κόβει τὰ πόδια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΜΠΟΡΑ ΚΙ' Ο ΚΟΥΒΑΣ ΜΕ ΤΟ ΝΕΡΟ

Χρωμ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ